

РЕШЕНИЕ

№ 28456

гр. София, 31.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26
състав, в публично заседание на 09.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **2127** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно – процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 124, ал. 1, предл. трето във вр. чл. 121, ал. 1, т. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на Ж. И. Б. от [населено място],[жк] [улица], ап. 9 срещу Заповед № ЧР-СП-306 от 12.02.2024 г., издадена от името на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) инж. Я. Й., с положен подпис на член на Управителния съвет на АПИ – инж. Й. В., съгласно Заповед на министъра на регионалното развитие и благоустройството № РД-02-14-128 от 07.02.2024 г., с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 вр. чл. 108 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение на длъжността „директор на дирекция“ – Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, считано от 13.02.2024 г., поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Искането за отмяна е мотивирано с наличие на основанията по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Твърди се противоречие с материално правните разпоредби на чл. 68 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. чл. 15, ал. 1, т. 9 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС), доколкото към момента на издаване на оспорения административен акт жалбоподателят не е навършил предвидената пенсионна възраст. Като съществено процесуално нарушение се сочи липсата на фактическа и правна обосновааност – непосочване на данни за възрастта на служителя и достигнатия осигурителен стаж, както и позоваване на неприложимо правно

основание за прекратяване на служебното правоотношение, с оглед придобитото право на пенсия на друго основание - по чл. 69б, ал. 1 от КСО. Твърди се некомпетентност на административния орган, издал оспорената заповед, обоснована с несъответствие между длъжностното качество на лицето, посочено като автор на властническото волеизявление в административния акт – председател на АПИ и положилият подпис, заемащ друга длъжност – член на Управителния съвет на АПИ. Изложени са и аргументи за явна злоупотреба с властнически правомощия, с оглед данните за многократно и последователно незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя, оценено и като проява на дискриминация. Претендират се направените разноски.

Ответникът, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и излага подробни съображения за нейната неоснователност в представения писмен отговор (л. 77 – л. 80, том I). Сочи, че заповедта е издадена от компетентен орган - член на Управителния съвет с делегирани правомощия от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Поставя акцент върху правото на органа по назначаване да прецени кога да прекрати служебното правоотношение на служител на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, при наличие на фактически основания, възникнали в по - ранен момент. Оспорва твърденията за явна злоупотреба с власт и проява на дискриминационно отношение.

В съдебното заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа направените искания в жалбата, както и съображенията, с които са обосновани. В представената писмена защита (л. 649 – л. 652, том II) излага подробни аргументи относно липсата на фактическа обосновааност, както и досежно противоречието на оспорения административен акт с материално правните норми на чл. 68 от КСО и чл. 15, ал. 1, т. 9 от НПОС, и несъответствието му с целта на закона. Пзовава се на влезлите в сила съдебни актове, с които са разрешавани предходни правни спорове между същите страни, включително и на същото правно основание. Претендира разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК и приложени към него доказателства. Изразява становище за неоснователност на възражението за прекомерност на адвокатския хонорар, доколкото е определен в минималния размер, предвиден в Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения и отговаря на фактическата и правна сложност на делото. Застъпва становище за недължимост на юрисконсултско възнаграждение, което обосновава с аргумента, че процесуалното представителство на ответника е част от служебните задължения на представляващите го служители на Агенция „Пътна инфраструктура“.

Процесуалните представители на ответника поддържат становището изразено в писмения отговор на жалбата (л. 77 - л. 80, том I). Считат, че следва да бъде отхвърлена като неоснователна. В представената писмена защита (л. 646 – л.647, том II) излагат подробни съображения относно приложението на материалния закон и спазването на процесуалните изисквания при издаване на оспорената заповед. Претендират юрисконсултско възнаграждение. Поддържат възражението за прекомерност на адвокатския хонорар, което обосновават с липса на фактическа и правна сложност на делото.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното производство.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, Първо отделение, 26 състав, след като извърши цялостна проверка и оценка на събрания и относим към предмета на спора

доказателствен материал, взе предвид възраженията и становищата на страните, съобразно правомощията си по чл. 168 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

С трудов договор № 16/01.11.2000 г. (л. 12, том I), жалбоподателят Ж. И. Б. е назначен по трудово правоотношение, на основание чл. 70, т. 2 от Кодекса на труда, на длъжност „експерт съоръжения“ в Дирекция „Областно пътно управление – К.“, считано от 01.11.2000 г.

Със заповед № 77 от 28.05.2001 г., на основание чл. 12, ал. 1 от Закона за държавния служител, считано от 01.06.2001 г. е назначен на длъжност „началник отдел“ - Отдел „Поддържане и ремонт на РПМ“ в Областно пътно управление – К. за срок от 6 месеца (л. 13, том I).

Със Заповед № РД – 22 – 413 от 07.12.2004 г. издадена от ръководителя на Изпълнителна агенция „Пътища“, на основание чл. 16 от ЗДСл и чл. 6, ал. 3, т. 10 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Пътища“, считано от 01.12.2004 г. на жалбоподателя Б. е възложено да изпълнява длъжността „директор“ на Областно пътно управление – [населено място] до назначаване на титуляр (л. 14, том I).

Със Заповед № 28 от 18.05.2005 г. (л. 15, том I), на основание чл. 9 и чл. 82, ал. 1 и ал. 2 от ЗДСл, след проведена конкурсна процедура, Ж. Б. е преназначен на длъжност „директор“ на Областно пътно управление – К., считано от 01.06.2005 г.

Впоследствие е преназначен на длъжността „началник на отдел“ - Отдел „Поддържане и ремонт на РПМ“ към Областно пътно управление - К., считано от 14.02.2006 г. (л. 16, том I – Заповед № 15 от 10.02.2006 г.), а от 03.07.2006 г. му е възложено да изпълнява същата длъжност - „началник на отдел“ Отдел „Поддържане и ремонт на РП“, но в Областно пътно управление – Х. (л.17, том I – Заповед № 82 от 29.06.2006 г.).

С трудов договор № 49 от 03.10.2006 г. Ж. Б. е назначен на длъжността „началник на отдел“ - Отдел „ПРРП“ в Областно пътно отделение – Х. (л.18, том I), а с Трудов договор № 190 от 14.12.2009 г. (л. 19 – л. 20 и л. 228 – л. 229, том I), считано от 18.12.2009 г. му е възложено да изпълнява длъжността „директор“ на Областно пътно управление – Х. към Агенция „Пътна инфраструктура“.

Със Заповед № ЧР-Хс-1 от 30.07.2012 г. (л. 21 и л. 219, том I) на председателя на Управителния съвет на АПИ, на основание чл. 9 от ЗДСл и § 85 от ПЗР на ЗИДЗДСл вр. § 36 от ПЗР на ЗИД на ЗДСл и подадено заявление по чл. 8 от ЗДСл, жалбоподателят Ж. Б. е назначен на длъжността „директор“ на Областно пътно управление – [населено място], считано от 01.08.2012 г.

Преназначен е на длъжността „главен експерт“ с ранг I младши в Дирекция „Изпълнение на проекти по ОП „Транспорт“ и КФ, Отдел „Координация и изпълнение на проекти на ОПТ“, считано от 11.04.2014 г., със Заповед № ЧР-Хс-15 от 10.04.2014 г. на председателя на Управителния съвет на АПИ (л. 22 и л. 214, том I).

Считано от 09.03.2015 г. жалбоподателят Ж. Б. е преназначен на длъжността „директор“ в Областно пътно управление К. със Заповед на председателя на Управителния съвет на АПИ № ЧР-СП-29 от 09.03.2015 г. (л. 23 и л. 212, том I).

Преназначен е на длъжност „директор на дирекция“ - Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ с ранг V старши, въз основа на Заповед № ЧР-СП-11 от 01.02.2016 г. на председателя на Управителния съвет на АПИ (л. 24 и л. 202, том I), а с последваща Заповед № ЧР-СП-82 от 13.03.2018 г. (л. 25, том I) е преназначен на длъжност „директор на дирекция в

Специализирана администрация“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“.

С Разпореждане № [ЕГН] от 31.10.2018 г. на Териториално поделение на НОИ – К., на жалбоподателя Ж. Б. е отпусната пенсия, на основание чл. 69б, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване - за осигурителен стаж и навършена възраст към момента на подаване на заявлението – 05.10.2018 г. - 57 години и 3 месеца. Признат му е осигурителен стаж I категория труд в размер на 12 години и 6 месеца и III категория - 23 години и 3 месеца. Общият осигурителен стаж, приравнен на III категория труд към момента на отпускане на пенсията, съгласно чл. 104 от Кодекса за социално осигуряване, е изчислен на 44 години и 1 месец.

Със Заповед № ЧР-СП-863 от 28.08.2019 г. на председателя на Управителния съвет на АПИ (л. 196, том I) служебното правоотношение на жалбоподателя Ж. Б. е прекратено, на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, считано от 30.08.2019 г., поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Заповедта е отменена с влязло в сила на 21.07.2020 г. Решение 286 от 02.12.2019 г. по адм. дело 353/2019 г. по описа на Административен съд – Кърджали (л. 188 - 191, том I), оставено в сила с Решение № 9997/21.07.2020 г. по адм. дело 5139/2020 г. по описа на Пето отделение на Върховния административен съд (л. 186 – л. 187, том I).

Със Заявление от 31.07.2020 г. жалбоподателят е поискал да бъде допуснат до работа на заеманата до прекратяване на служебното правоотношение длъжност – директор на Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ в АПИ. Възстановен е със Заповед № ЧР-СП-472 от 03.08.2020 г. (л. 457, том II).

Със Заповед № ЧР-СП-473, издадена в същия ден - 03.08.2020 г. от председателя на Управителния съвет на АПИ (л. 178, том I), служебното правоотношение на жалбоподателя Ж. Б. е прекратено, считано от 04.08.2020 г., на друго основание – по чл. 107, ал. 1, т. 9 от ЗДСл - назначен без конкурс като държавен служител на длъжност, за която провеждането на конкурс е задължително.

С Решение № 153 от 11.01.2021 г. по адм. дело № 8165/2020 г. по описа на Административен съд – София – град, Първо отделение, 67състав, влязло в сила на 13.10.2021 г. (л. 413 – л. 417, том II) Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение № ЧР-СП-473 от 03.08.2020 г. е отменена. Решението е оставено в сила от състав на Върховния административен съд, Пето отделение на (л. 405 – л. 412, том I - Решение № 10364 от 13.10.2021 г. по адм. дело 4241/2021 г.).

Със Заявление вх. № 94-00-5689 от 20.10.2021 г. (л. 425, том I) жалбоподателят Ж. Б. е поискал да бъде допуснат до работа на заеманата от него длъжност преди прекратяване на служебното правоотношение. Възстановен е със Заповед № ЧР-СП-548 от 20.10.2021 г. на и. д. председател на УС на АПИ (л. 408, том II). Със Заповед № ЧР-СП-82 от 16.03.2022 г. на председателя на Управителния съвет на АПИ (л. 161, том I) служебното му правоотношение на длъжността „директор на дирекция“ - Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ е прекратено, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, считано от 18.03.2022 г., поради обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения извън случаите на чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДСл.

Заповедта е отменена с влязло в сила на 28.02.2023 г. Решение 4348 от 28.06.2022 г. по адм. дело 3022/2022 г. по описа на Административен съд – София – град (л. 151 – л. 152, том I). Решението е оставено в сила от състав на Върховния административен съд с Решение № 2150/28.02.2023 г. по адм. дело 9096/2022 г. по описа на Пето отделение (л. 146 – л. 148, том I).

Жалбоподателят е възстановен на заеманата длъжност до прекратяване на служебното правоотношение със Заповед № ЧР-СП-81 от 10.03.2023 г. на председателя на Управителния съвет на АПИ (л. 27 и л. 122, том I), въз основа на подадено от него Заявление вх. № 94-00-5787 от 10.03.2023 г. (л. 131, том I). В същия ден със Заповед № ЧР-СП-82 от 10.03.2023 г. на председателя на Управителния съвет на АПИ (л. 28 и л. 118, том I) служебното правоотношение е прекратено, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, считано от 10.03.2023 г. Прието е, че е възникнало след като служителят е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер, съгласно чл. 68а от КСО.

Заповедта е отменена с влязло в сила на 31.01.2024 г. Решение № 1166 от 31.01.2024 г. по адм. дело 10673/2023 г. по описа на Върховния административен съд, Второ отделение (л. 95 - 99, том I), с което е отменено Решение № 4900 от 18.07.2023 г. по адм. дело 2960/2023 г. по описа на Административен съд – София град (л. 29 – л. 34, том I).

Със Заявление вх. № 94-00-366 от 12.02.2024 г. (л. 94, том I) жалбоподателят е поискал да бъде допуснат до работа на основание чл. 122, ал. 1 от ЗДСл. Възстановен е считано от 12.02.2024 г. на длъжността, която е заемал до прекратяване на служебното правоотношение – „директор на дирекция“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ в АПИ, въз основа на Заповед № ЧР-СП-303 от 12.02.2024 г. на председателя на Управителния съвет на АПИ (л. 40 и л. 88, том I).

С Доклад вх. № 93-01-1155 от 12.02.2024 г. (л. 74 и л. 87, том I) главният секретар на АПИ е уведомил председателя на Агенцията, че жалбоподателят е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст с начална дата 05.10.2018 г. Предложил е отново да бъде прекратено служебното му правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. В доклада не са отразени данни за възрастта на служителя, както и за осигурителния му стаж.

Към преписката е представено копие от Заповед на министъра на регионалното развитие и благоустройството № РЗ-02-14-128 от 07.02.2024 г. (л. 79, том I), с която, на основание чл. 25, ал. 4 от Закона за администрацията, чл. 21, ал. 2 от Закона за пътищата и чл. 6 от Устройствения правилник на Министерството на регионалното развитие и благоустройството, е разпоредено при отсъствие на председателя на Управителния съвет да бъде замества от Й. В. – член на Управителния съвет, а в негово отсъствие от С. Н. – член на Управителния съвет на АПИ.

Оспорената Заповед № ЧР-СП-306 от 12.02.2024 г., с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 вр. чл. 108 от ЗДСл, въз основа на предложението направено в Доклада на главния секретар на АПИ вх. № 93-01-1155 от 12.02.2024 г. е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя Ж. Б. на длъжността „директор на дирекция“ – Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, считано от 13.02.2024 г., поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, е издадена от името на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) – инж. Я. Й., но е с положен подпис от оправомощения да го замества член на Управителния съвет на АПИ – инж. Й. В., съгласно Заповед на министъра на регионалното развитие и благоустройството № РД-02-14-128 от 07.02.2024 г.

Към жалбата, а и към материалите от служебното досие на жалбоподателя са приложени заверени копия от трудовата и служебната му книжки, съдържащи информация за прослужения стаж и длъжностите, които е заемал.

Описаните релевантни за правния спор факти не се оспорват от страните и дават

основание за следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в предвидения 14-дневен срок, съгласно чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. чл. 124, ал. 1 от ЗДСл (заповедта е връчена на 12.02.2024 г., а жалбата е заведена в АПИ с вх. № 94-00-530 на 26.02.2024 г.), от легитимирано по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, лице – адресат на оспорения и подлежащ на съдебен контрол административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК задължава съда да извърши проверка на оспорения административен акт на всички основания, посочени в чл. 146, т. 1 – т. 5 от АПК.

Съгласно чл. 11, ал. 1 от Правилника за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция „Пътна инфраструктура“ приет с ПМС № 295/10.12.2009 г. (обн. ДВ, бр. 100/2009 г., посл. изм. бр. 47/24.06.2022 г.) председателят на УС на АПИ е орган по назначаването на служителите в Агенцията. Оспорената заповед е издадена от компетентен орган с оглед на приложеното заверено копие на Заповедта на министъра на регионалното развитие и благоустройството № РД-02-14-128 от 07.02.2024 г., с която на Й. В. - член на Управителния съвет на АПИ е възложено да замества председателя на УС във всички случаи на негово отсъствие. Заповедта не предвижда ограничения в упражняването правомощия от титуляра.

Оспорената в настоящото производство заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички изискуеми реквизити, съгласно чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл. Като фактически основания административният орган се е позовал на констатациите, отразени в Доклада на главния секретар на АПИ, че заемащият длъжността “директор на дирекция“ в АПИ – Дирекция „Анализ на риска и нормативен контрол“ Ж. Б. е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Прекратяването на служебното правоотношение на посоченото в оспорената заповед правно основание по чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл е второ по ред, след като с влязло в сила решение съдът се е произнесъл относно фактическите обстоятелства при наличието, на които може да бъде приложено – навършена възраст и стаж, определени съгласно разпоредбите на чл. 68 от КСО и чл. 15 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (*Р. от 02.12.2019 г. по адм. дело 353/2019 г. на Административен съд – Кърджали, потвърдено с Р. № 9997 от 21.07.2020 г. по описа на ВАС*). Съдебните решения са съобразени с константната практика на Върховния административен съд по идентични казуси, според които придобитото право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, на основание чл. 69б, ал. 1 от КСО, е неотнормимо към основанието по чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, защото с чл. 69б, ал. 1 от КСО е предоставена възможност на лицата работили 10 години при условията на първа категория труд да придобият право на пенсия за прослужено време, при условие, че към 31 декември 2015 г. са навършили 47 години и 8 месеца за жените и 52 години и 8 месеца за мъжете, а наред с това, сбора от достигнатата възраст и стаж е равна на 94 за жените и 100 – за мъжете. В разпоредбата на ал. 2, на чл. 69б от КСО е уточнено, че от 31 декември 2015 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца за мъжете и с по 4 месеца за жените до достигане на 55 годишна възраст. За да приеме, че упражненото от жалбоподателя право на пенсия за придобит стаж и възраст по предвидения особен ред в чл. 69б от КСО е неотнормимо към основанието по чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, съдът се е позовал

и на изричното препращане към хипотезата на чл. 68 от КСО при прилагане на друго от основанията за прекратяване на служебно правоотношение, визираното в чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл (*ДВ бр. 46/2010 г.*), относимо за лица, за които служебното правоотношение е възникнало след упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от КСО. С влезлите в сила решения на Административен съд – Кърджали и на ВАС, е направен категоричен извод, че въпреки наличието на осигурителен стаж, надвишаващ максималния, предвиден в Кодекса за социално осигуряване и Наредбата за прослужено време и възраст, съгласно чл. 68 от КСО, поради ненавършена възраст, съответна на посочената в чл. 15, ал. 1 от Наредбата, служебното правоотношение на жалбоподателя Ж. Б. не може да бъде прекратено на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

От значение за настоящия казус е и последното влязло в сила Решение № 1166 от 31.01.2024 г. по адм. дело 10673/2023 г. по описа на ВАС (*л. 35 – л. 39*), с което съдът се е произнесъл и относно незаконосъобразното прилагане на предвиденото в чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл правно основание за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя Ж. Б.. В мотивите на решението е посочено изрично, че жалбоподателят е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 69б от КСО почти две години след като е бил назначен на длъжността „директор на дирекция“ Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ (*заявлението е подадено в ТП на НОИ К. на 05.10.2018 г., а Заповедта за заемане на длъжността е от 01.02.2016 г.*), поради което този факт не представлява новооткрито обстоятелство за работодателя и не може да предпостави прекратяване на служебното му правоотношение на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл.

В Доклада на главния секретар на Агенция „Пътна инфраструктура“, на който се е позовал административният орган в мотивите на оспорената заповед, не са посочени конкретни данни за достигнатата възраст на жалбоподателя Б., включително и за придобития осигурителен стаж. Не е отразено и становището на съда във влезлите в сила решения относно предпоставките за приложение на предложеното основание за прекратяване на служебното правоотношение – това по чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Този пропуск с основание се сочи от процесуалните представители на жалбоподателя като особено съществено нарушение на процесуалните правила, доколкото лишава административния акт от фактическа обоснованост.

Повторното прилагане на същото правно основание за прекратяване на служебното правоотношение без съмнение предпоставя проверката за законосъобразност в контекста и на спазването на пределите на силата на пресъдено нещо на влезлите в сила съдебни решения, съгласно чл. 177, ал. 2 от АПК.

Настоящият правен спор и вече разрешеният от съда с влязлото в сила на 21.07.2020 г. Решение по адм. дело 353/2019 г. по описа на Административен съд – Кърджали, потвърдено с Решение на Върховния административен съд по адм. дело 5139/2020 г. се отличава единствено по фактическите данни за възрастта и придобития стаж от жалбоподателя към момента на издаване на обжалвания административен акт, доколкото приложима е различна хипотеза на чл. 15, ал. 1 от НПОС - визираната в т. 9, относима за периода 01.01.2024 г. – 01.01.2025 г.

В този смисъл, въпреки че не е налице идентичност на правния спор, няма основание за дерогиране на пределите на силата на пресъдено нещо на влезлите в сила съдебни решения относно предпоставките за прилагане на правното основание за прекратяване на служебното правоотношение по чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Безспорно в настоящия

казус действията на административния орган не са съобразени с дължимата преценка на фактите от значение за законосъобразното прилагане на това правно основание. При категорично установеното наличие на придобит осигурителен стаж, надвишаващ максималния, предвиден в Кодекса за социално осигуряване и съгласно приложимите разпоредби на чл. 68, ал. 1 от КСО и на чл. 15, ал. 1 от Наредбата за прослужено време и възраст (чл. 15, ал. 1, т. 9 – *за мъжете - възраст 64 години и 7 месеца и осигурителен стаж 39 години и 6 месеца*) още към момента на упражненото право по чл. 69б от КСО, единственият новонастъпил факт към 12.02.2024 г. (датата на издаване на оспорената Заповед) е навършената възраст от жалбоподателя – 62 години 7 месеца и 14 дни. Тази възраст не съответства на посочената в чл. 15, ал. 1, т. 9 от Наредбата – 64 години и 7 месеца, поради което с основание от жалбоподателя се твърди, че незаконосъобразно е прекратено за втори път служебното му правоотношение на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Административният орган не се е съобразил и със задължителната сила на пресъдено нещо на предходно постановените съдебни актове относно тълкуването и прилагането на закона.

Оспорената заповед подлежи на отмяна на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК като издадена при съществено нарушение на процесуалните правила, в противоречие с материално правните разпоредби на чл. 68, ал. 1 от КСО и чл. 15, ал. 1, т. 9 от НПОС и несъответствие с целта на закона.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените разноски за адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител. Представеният Договор за правна защита от 01.04.2024 г. се сочи като основание за плащане по банков път на договорено възнаграждение в размер на 1 200 лева с ДДС (л. 643, том II). Представени са и доказателства за извършеното плащане (л. 641 – л. 642, том II). Настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението за прекомерност на претендираното за възстановяване адвокатско възнаграждение. Въпреки, че настоящият казус не се отличава с фактическа и права сложност, и делото е приключило в рамките на едно съдебно заседание, претендираното възнаграждение е в минималния, предвиден размер на разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. при спазване изискването и на § 2 от Допълнителните разпоредби, който се явява съответен на процесуалната активност и предоставената квалифицирана правна помощ от пълномощниците на жалбоподателя.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Ж. И. Б. от [населено място],[жк] [улица], ап. 9 Заповед № ЧР-СП-306 от 12.02.2024 г., издадена от името на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) инж. Я. Й., с положен подпис на член на Управителния съвет на АПИ – инж. Й. В., съгласно Заповед на министъра на регионалното развитие и благоустройството № РД-02-14-128 от 07.02.2024 г., с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 вр. чл. 108 от ЗДСл, е прекратено служебното му правоотношение на длъжността „директор на дирекция“ – Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, считано от 13.02.2024 г. поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ – [населено място], [улица], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на Ж. И. Б. от [населено място],[жк] [улица], ап. 9 сумата от 1 200 (*хиляда и двеста*) лева направени по делото разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: